

LIBNA

Numeri 33:20

“En zij verreisdten van Rimmon-Perez en legerden zich in Libna.”

Ook de zestiende legerplaats ligt nog nabij de grenzen van Kanaän, dat aan de rechterzijde ligt. De tocht gaat nog steeds in een rechte richting op de grote heirweg voort, alsof hij niet naar de Rode zee, (waarheen zij toch moesten) maar rechtstreeks naar Egypte leidde. Want wij moeten immers terug. Libna zal ongeveer drie uren van Rimmon-Perez liggen.

Is dan zulk een kleine plaatsverandering de moeite en al dat afbreken en oprichten der legerplaatsen waard? Kan dat ook enige betekenis hebben? Ja zekerlijk. Het kan voor de eigen wil een slagboom zijn, en de eigenwijsheid terugwijzen, die niet om raad gevraagd, haar inwilliging niet afgewacht, haar afwijzing ook niet geacht heeft.

De nieuwe mens heeft gelegenheid om zijn lijdzaamheid en volgzzaamheid te bewijzen; de oude, om zich in zijn ontaarding te tonen. De nauwkeurigheid der Goddelijke regering, die zich tot op het tellen der haren uitstrekt, hoe weinig men dit ook gelooft, wordt openbaar. Dit voorrecht hadden de kinderen Israëls, dat zij steeds de verzekering hadden, dat zij juist daar waren, waar de Heere hen hebben wilde; en die verzekering kunnen wij ook hebben, als wij niet eigenwillig en eigenmachtig handelen, maar biddende ons door Zijn Geest en Zijn Woord laten leiden, in twijfelachtige dingen ons liever onthouden en onze hoop op den Heere vestigen, opdat Hij ons onderwijze en de weg tone, die wij hebben te bewandelen.

Dan hebben wij met een barmhartige God te doen, Die de misdaden vergeeft en Wiens lankmoedigheid en geduld wij tot onze zaligheid moeten aanwenden. De nabijheid van Kanaän, het zien van het land was inderdaad een marteling, daar zij het niet mochten binnentrekken. Zij zouden het op een geheel andere plaats binnengaan, maar vooraf nog door menige weg geleid worden en onderscheidene ervaringen maken, ook veelvuldig sterven.

Laat ons nu de zestiende legerplaats van nabij beschouwen. Zij heet Libna, en dat is alles wat er ons van wordt vermeld. In onze taal zou zij Wittenburg heten. Zij heeft haar naam van wit zijn, wit worden, of wit maken. Zo vinden wij in Daniël 12:10, dat er van de laatste, bedrukte tijd gezegd wordt: “Velen zullen er gereinigd, en wit gemaakt, en gelouterd worden.” De maan heeft er ook haar naam van, evenals wierook, dakpannen en populierbomen. De betekenissen leveren ons de stof tot onze verdere beschouwing, namelijk die der witte kleur.

De witte kleur was de heersende bij de Oudtestamentische godsdienstplechtigheden en naast deze: purper, scharlaken en hemelsblauw; maar volstrekt geen zwart. De priesters waren in het wit gekleed. Herodes bekleedde Jezus met een wit blinkend kleed en zond Hem alzo tot Pilatus terug.

De engelen verschijnen in het wit gekleed; witte klederen worden, Openb. 3, aan hen beloofd, die overwinnen; die het waardig zijn, zullen met Hem wandelen in witte klederen, vers 4.

Vers 8 wordt ons geraden witte klederen te kopen, om daarmee bekleed te worden, opdat onze naaktheid en schande niet openbaar worden. In het eerste hoofdstuk wordt de Heere Jezus geschilderd als Een, Wiens hoofd en haar wit als wol is. Volgens het negentiende hoofdstuk verschijnt het ganse heir des hemels in wit, fijn lijnwaad, en op de berg Thabor werden Zijn klederen wit gelijk sneeuw.

David bidt: "Was mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw," Ps. 51. In Jes. 1 belooft de Heere: "Al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw." Uit al deze Schriftuurplaatsen blijkt, dat de witte kleur het beeld van heiligheid en onschuld is, en wit worden alzo in geestelijke betrekking zoveel is als heilig worden. Alzo moet een ieder naar Libna, ja, het ware het best, dat wij wezenlijk daar gelegerd waren.

Van natuur zijn wij allen zwart, het tegendeel van wit; wij zijn vlees, het tegendeel van geest; wij zijn vijanden Gods en het tegendeel van Hem: onheilig en melaats. "Wie zal een reine geven uit den onreine?" vraagt Job. "Wij allen zijn als een onreine," belijdt de kerk; zij zijn onrein, die rondom liggen, zo oordeelt God van het ganse volk.

Wij hebben het oorspronkelijke beeld Gods verloren, zijn Hem gans wanstaltig, zijn zwart, daar wij wit, en duisternis, daar wij licht moesten zijn. Zo worden wij ontvangen en geboren, en David vindt de bronader zijner zware zonde juist in deze betreuenswaardige omstandigheid. De wortel van alle kwaad ligt reeds in ons, eer wij het daglicht kunnen aanschouwen.

Het zaad des onkruids ligt reeds daar en wacht slechts op de begunstigde nevel en zeedamp, om uit te botten. Een slechte opvoeding, kwade voorbeelden, verpeste leerwijzen, onmiddellijke verleidingen, enz. brengen het boze niet in de mens, alsof het niet vooraf aanwezig ware geweest, maar zij wekken als het ware het slapende kind op, of helpen het ei uitbroeden. Een doelmatige opvoeding, goede voorbeelden, heilzame leerwijzen, het bewaren voor kwade invloed, het gewennen aan alles goeds is op en in zichzelf niets dan het opschilderen van een vervallen huis, of het behangen van een slechte wand, al is het, dat deze wereld dergelijke dingen veel hoger schat!

In de grond der zaak moet men zich over dwalingen, ketterijen, bestrijding der Heilige Schrift, over allerlei trouweloosheden, zonden en schanden zo bijzonder niet verwonderen, daar dit alles ook bij hen aanwezig is, bij welke het niet ontbreekt, hoewel het soms gebeurt, dat ook zulke personen, van welke men het niet verwacht, die het ook zelve niet van zich gedacht hadden, in zulke zonden vallen, die men van hen het minst vermoed had, zoals Petrus; opdat niemand zich voor onschuldig houde.

Het is een verootmoedigende, maar gegronde waarheid, dat de harten aller mensen in gelijke mate bedorven zijn, ofschoon het zich bij allen niet in gelijke mate openbaart; en wij vinden ook in anderen een spiegel, waarin wij onszelven kunnen zien, hetgeen inderdaad de goedkoopste wijze is, om zichzelf te leren kennen.

Deze erfzonde is het in het bijzonder, die ons verontreinigt; zij is de melaatsheid, die ons mismaaft. Deze boze boom openbaart zich ook in meerdere of mindere mate op een meer of min in het oog vallende, soms op een bijna van iedereen verafschuwde wijze in vergiftige vruchten van gedachten, lusten, begeerlijkheden, hartstochten, woorden en werken, als zovele bewijzen, hoe vergiftig de boom is, waaruit iets dergelijks wast; hoe boos het hart is, waaruit dergelijke dingen voortkomen.

Deze ondeugd scheidt God en ons van elkander. Wij passen niet bij elkander. Want “wat gemeenschap heeft het licht met de duisternis; wat mededeel heeft de gerechtigheid met de ongerechtigheid, en wat samenstemming heeft Christus met Belial?”

Wij haten God, en God haat onze boze natuur, dewijl haar gezindheid vijandschap Gods is. Hij verafschuwt haar en wil haar uit een rechtvaardig oordeel tijdelijk en eeuwig straffen. Zijn heiligheid is ons een verterend vuur. Riep eens Jesaja bij het zien daarvan: “Wee mij! ik verga” - wat zal er van ons worden, wat zal ons wedervaren, als er voor ons geen Libna is, waar wij wit worden?

God zij eeuwig lof, prijs en dank, er is een Libna, er bestaat er één voor ons, waar wij wit worden. God is barmhartig, dat is waarheid. Hij is barmhartiger dan wij het weten, verstaan en bevatten kunnen. Maar dat geldt ook van Zijn heiligheid, en deze moet noodzakelijk eerst bevredigd worden, eer gene zich kan openbaren; want de uitvloeisels der barmhartigheid zijn vrij, die der heiligheid en gerechtigheid noodzakelijk.

Maar Zijn ontfermende wijsheid vond een wondervol middel, om voor zondaars een Libna te bereiden, waar wij wit worden, ja, om ons een fontein te openen tegen alle zonden en onreinheden, waar wij met rein water besprengd, rein worden van onze zonden en verlost van onze afgoden. Daar staat ook een boom, al is het ook slechts een eenvoudige populierboom; daar staat een kruis, op zichzelf een teken des vloeks; daar hangt er Eén aan dat kruis, als de grootste Vervloekte, en daardoor, dat Hij aan het kruis hangt, en een vloek wordt, verlost Hij van de welverdiende vloek en verwerft de verbeurde zegen. Hij, de Heilige, wordt uit kracht ener wonderbare verwisseling in het Goddelijk gericht tot zonde, tot onreinheid gemaakt; Hij ging, gelijk David zegt, “de ganse dag in het zwart.”

Onder de misdadigers gerekend, als een kwaaddoener behandeld, hoewel Hij geen zonde kende en geen bedrog in Zijn mond werd gevonden. Op Hem lag de straf, die wij verdiend hadden. Als een onreine werd Hij van het aangezicht Gods verlaten. - Maar nu heet het ook in de volste zin, wat eens in een zeer beperkt begrip van de afschuwende Verzoendag werd gezegd: “Want op dien dag zal Hij voor u verzoening doen, om u te reinigen; van al uwe zonden zult gij voor het aangezicht des Heeren gereinigd worden,” Lev. 16.

Hier stroomde een bloed, het bloed van de Zone Gods, dat van alle zonden reinigt. Hier werd een volmaakte verzoening gesticht, die van alle zonden reinigt en eeuwig geldend is. In een door de maan helder verlichte nacht werd zij begonnen, en de volle maan was als het ware met een mensengelaat de zwijgende getuige van zijn grote angst; in de nacht werd zij voleindigd, daar de zon met de maan zich in duisternis omsluisden, en hun glans weder aannamen, toen Hij had geroepen: “Het is volbracht!”

Daar werd God volkomen met de zondaar verzoend; daar werd de macht des satans verbroken, de ingang tot het leven geopend, de reiniging der zonden door Zijn eigen bloed teweeg gebracht; daar zijn walgelijke zondaars aangenaam gemaakt in den Geliefde.

Maar nu heet het ook: “Wandelt naar Libna, waarheen de wolk- en vuurkolom wijst, opdat gij wit wordt; ik wil zeggen: “Jaagt naar de heiligmaking, zonder welke niemand den Heere zien zal.” “Wast u, reinigt u, doet de boosheid uwer handelingen voor des Heeren ogen weg, leert goeddoen, zoekt de gerechtigheid en het recht.” Die naar Libna

gaat, ziet hoe onrein hij is. In de tijd van Salomo waren er reeds mensen (volgens Spr. 30), die zich rein waanden, en nochtans van hun drek niet waren gewassen.

Ten tijde van Jezus' omwandeling waren er personen, die zich aanmatigden vroom te zijn, en vraagden: "Zijn wij ook blind?" Dat soort is nog niet uitgestorven. Kent en belijdt uwe misdaden, wordt gans zwart in uw eigen ogen, gelijk gij het in de ogen Gods zijt, also, dat gij uzelf mishaaft, dan hebt gij de eerste schrede naar Libna gedaan, en zult de tweede doen, als gij de noodzakelijkheid der afwassing belijdt.

Zoals gij zijt, kunt gij geen gemeenschap met God hebben, kunt gij Hem niet behagen, kunt gij Hem niet dienen. Blijft gij zoals gij van natuur zijt, dan bestaat er voor u geen hemel, geen zaligheid. Er is zeer veel, dat in u sterven, dat uitgedelgd moet worden; zeer veel, dat gij nog niet hebt, dat nochtans in u gewrocht moet worden, dat niemand anders dan de genade Gods, die de dingen, die niet zijn, roept alsof zij waren, uit louter barmhartigheid in u moet scheppen.

"Voorwaar, voorwaar," bevestigt Christus, "tenzij dat iemand wederom geboren worde, hij kan het koninkrijk Gods niet zien." Er bestaat een erfdeel, maar het is een erfdeel der heiligen in het licht, en de bekwaamaking daartoe is iets groots en noodzakelijks. Er bestaat een hemel, maar niets gemeens noch onreins zal er ooit ingaan, het wordt er eeuwig buiten gesloten.

Welgelukzalig gij, indien u dat alles gewisse waarheden zijn, als gij met Johannes belijdt: "Mij is nodig van U gedoopt (gewassen) te worden;" en met Petrus zegt: "Heere, niet alleen de voeten, maar ook de handen en het hoofd!"

De derde schrede naar Libna zult gij doen, als gij de reiniging der ziel van al haar zonden van harte begeert en zoekt. Zo was het met David. "Was mij wel van mijn ongerechtigheid en reinig mij van mijn zonde. Ontzondig mij met hysop en ik zal rein zijn; was mij, en ik zal witter zijn dan sneeuw. Schep mij een rein hart, o God, en vernieuw in het binnenste van mij een vaste geest." Zo bad hij Ps. 51.

Wat verdient meer door ons gezocht te worden, dan het witte kled der onschuld en heiligheid, dan de reiniging onzer ziel door de wedergeboorte en de vergeving der zonden. Dat kled gerechtig tegelijk tot deelneming aan het hemels bruiloftsmaal. Zullen wij ons lichaam versieren, het met zorgvuldigheid omhangen, en onze ziel verwaarlozen? Zullen wij zeer ongaarne de onreinheid aan ons lichaam, of een misvormend litteken dulden, en onze ziel bedekt en mismaakt willen laten blijven met allerlei vlekken en walgelijkheden?

Zou dat niet ten hoogste onverstandig zijn en verschrikkelijke gevolgen hebben? Hij, die verstandig is, zoekt met de grootste ijver de reiniging zijner ziel van al zijn zonden; hij beschouwt de vergeving der zonden en de vernieuwing des harten als de allerkostbaarste schat.

Is een ziel zover gekomen, dat zij haar zwartheid en onreinheid met leedwezen ontwaart, dat zij de noodzakelijkheid der reiniging levendig inziet en haar hartelijk begeert en zoekt, dan wordt haar het Libna gewis, gewoonlijk tot een Lebena, Tichelsteen. Het gaat haar als de kinderen Israëls in Egypte, waar zij een buitengewoon getal tichelstenen moesten leveren, en mishandeld werden, als zij dat niet volbrachten.

Zij bekomt gebod op gebod, regel op regel. Dat mag zij niet bedenken, dit niet begeren, het ene niet willen, het andere niet nalaten; also moet zij gezind zijn, zulke gevoelens

hebben en alzo zal zij handelen. Raakt niets onreins aan, en Ik zal ulieden aannemen - en gij zult Mij tot zonen en dochters zijn, en Ik zal uw God zijn.

Laat ons voortvaren tot de heiligmaking, en ons reinigen van alle besmetting des vleses en des geestes. Laat ons afleggen alle last en de zonde, die ons lichtelijk omringt en traag maakt. De oude mens afleggen, die verdorven wordt door de begeerlijkheden der verleiding; opdat wij vernieuwd worden in de geest des gemoeds, en de nieuwe mens aandoen, die naar God geschapen is in ware gerechtigheid en heiligheid.

Deze gewichtige geboden brengen de ziel tot een vurige werkzaamheid, en houden haar aanhoudend bezig. Maar wat is de uitkomst? De klaagstem van Job 9:30: "Indien ik mij wasse met sneeuwwater, en mijn handen zuivere met zeep, dan zult Gij mij in de gracht induiken, en mijn klederen zullen van mij gruwelen. Ik zal toch goddeloos zijn, waarom dan zal ik ijdelijk arbeiden?" Ja wel is hier werk, daar men ijverig met de oude mens worstelt, om hem onder de voet te krijgen, al weten het ook geen anderen, dan zij, die met deze arbeid bezig zijn. Maar deze worden het gewaar.

Al is het ook een uitgemaakte zaak, dat het witmaken van ons zwarte hart, dat de reiniging van de zonde een werk is, dat onze krachten verre overtreft; ja al is het waarachtig, wat er in Jer. 2:22 wordt gezegd: "Al wiest gij u met salpeter en naamt gij veel zeep, zo is toch uw ongerechtigheid voor Mijn aangezicht getekend, spreekt de Heere, Heere!" Nochtans bestaat er ook een Libna, waar zelfs Moren wit worden.

Bij dezelfde profeet heet het toch ook enige hoofdstukken verder, namelijk in het 30ste: "Zo zegt de Heere: uwe breuk is dodelijk; uwe plaag is smartelijk; er is niemand, die uwe zaak oordeelt aangaande het gezwel; gij hebt geen heelpleisters. Ik zal u de gezondheid doen rijzen en u van uwe plagen genezen, spreekt de Heere!" "Waar de zonde meerder is geworden, daar is de genade veelmeer overvloedig geworden."

Wij hebben een Christus. Hij is in de wereld gekomen, om de werken des duivels te verbreken, en het gelukt Hem ook volkomen. Zijn bloed en Zijn Geest zijn tot een en bewerken de grote reiniging en het witmaken der ziel. Door het ene wordt zij gerechtvaardigd, maar door het andere tot Zijn beeld vernieuwd; door het eerste wordt zij in het gericht Gods van alle zonden vrijgesproken en in het verloren recht ten eeuwigten leven weder hersteld, maar door het tweede Hem gelijkvormig.

Het bloed delgt de zonde uit, de Geest reinigt van de inwonende zonde. Nochtans geschiedt het eerste opeens en volmaakt, maar het andere van lieverlede, trapsgewijze, en blijft op de weg gebrekkig.

Als nu de ziel deze vrije, open Fontein tegen alle zonden en onreinheid in het licht des Heiligen Geestes in haar tweeledige kracht ontdekt, dan werpt zij zich in het kinderlijk vertrouwen, dat zij daarvan alles en niets van zichzelf te verwachten heeft, goedsmoeds in die Bron en ondervindt met verbazing haar wonderbare kracht.

Zij wordt opeens de grootste verandering gewaar, een verandering, van welke zij vroeger geen beeld had. De zonde is als weggevaagd. Zij is wezenlijk als een nevel voor de Zon der gerechtigheid verdwenen. Zij is niet meer aanwezig, noch in haar knagend aandenken, noch ook in haar verzoekende aanvallen. "Gij zijt afgewassen, gij zijt geheiligd, gij zijt gerechtvaardigd door de Naam des Heeren Jezus en door den Geest onzes Gods."

Zulke wonderen geschieden te Libna. Nu wordt het ook tot een Lebona: wierook.

Want al blijven ook in de Hebreeuwse taal de medeklinkers dezelfde, zo bekomen zij toch telkens naar dat de klinkletters worden veranderd, een andere naam en wederom een andere betekenis, en zo wordt uit tichelstenen wierook. Er verheft zich een dankoffer, de ene rookwolk van lof stijgt na de andere opwaarts. Voorheen was ik blind, nu zie ik. Eertijds was ik dood, nu leef ik, doch niet ik, Christus leeft in mij. Voorheen was ik zwart als de nacht, nu wit als sneeuw, schoon als de zon, liefelijk als de maan, schrikkelijk als slagorden met banieren.

Dat is Libna aan de grens van Kanaän. Is het daar niet goed gelegerd te zijn? Willen wij niet daar tabernakelen bouwen?

Maar wat lezen wij in Ezech. 24:13? "In uwe onreinigheid is schandelijkheid; omdat Ik u gereinigd heb en gij niet gereinigd zijt, zo zult gij van uwe onreinigheid niet meer gereinigd worden, totdat Ik Mijne grimmigheid op u zal hebben doen rusten."

Letten wij nog op andere Schriftuurplaatsen: "Ik zal uw schuim op het allerreinste afzuiveren, en Ik zal al uw tin wegnemen. Hij zal zitten, louterende en het zilver reinigende, en Hij zal de kinderen van Levi reinigen, en Hij zal ze doorlouteren als goud en als zilver; dan zullen zij den Heere spijsoffer toebrengen in gerechtigheid." "Maar deze (de Vader) kastijdt ons tot ons nut, opdat wij Zijn heiligheid zouden deelachtig worden."

Ja, "door vele verdrukkingen moeten wij in het koninkrijk ingaan;" want "deze zijn het, die uit de grote verdrukking komen; zij hebben hun klederen gewassen en hebben hun klederen witgemaakt in het bloed des Lams," zo zag en zegt Johannes. Op dergelijke wijzen gaat het ook toe te Libna, en daarom is het daar dikwijls kwalijk wonen.

Soms is een ziel bijzonder te Libna gelegerd, daar zij wit wordt. De Heere troost haar op een zeer liefelijke en versterkende wijze, zodat zij de weg Zijner geboden loopt, en zo al niet opvaart met vleugelen, gelijk een arend in die hogere gewesten, waar geen wind meer waait en geen nevels zijn, toch loopt zonder mat, of wandelt zonder moede te worden - daar zij de levende invloeden van de levendmakende Geest geniet, en zowel de geruststellende kracht van het bloed als de reinigende kracht van het water rijkelijk ondervindt, daar zij bij voorkeur door de heilzame genade onderwezen, de ongoddelijke dingen verloochent en de begeerlijkheden des vleses vliedt, en "matig, godzalig en rechtvaardig wandelt in deze wereld, en wacht op de zalige hoop en verschijning van onze grote God en Zaligmaker Jezus Christus, Die Zichzelf voor ons heeft overgegeven, opdat Hij ons verlosse van alle ongerechtigheid, en zichzelf een eigen volk reinige, ijverig in goede werken."

Daar heeft men een lijdzaamheid, overgegevenheid en liefde, over welke zich de ziel zelve moet verwonderen. "Toen was ik in Zijn ogen als een, die vrede vindt," zegt de bruid, Hoogl. 8:10.

Het is nochtans gelijk de maan. De gemeente wordt, hoofdst. 6:10, bij de maan vergeleken, "schoon gelijk de maan." Gelijk zij al haar licht van de zon heeft, zonder welke zij, zoals genoegzaam blijkt, een duister bol zou zijn, also heeft de gemeente alles van de Zon der gerechtigheid Jezus Christus, die haar ook tot een helder schijnend licht maakt, dat over de nacht zegepraalt.

De maan is aan verandering onderhevig. Dan eens is zij volstrekt niet te zien, dan weder neemt zij af, dan weder toe; nu is zij slechts een smalle streep, dan haar ganse schijf

verlicht; zij wordt ook soms verduisterd. Nochtans blijft zij vast. De kerk is ook aan menige afwisseling en zelfs aan vele vijandelijke aanvallen onderhevig; maar zij is op een rots gegrond. Al is zij dan ook hier beneden de maan gelijkvormig, zo zal zij nochtans gelijk de zon lichten in het huis des Vaders.

Welaan dan! Vliedt naar Libna, opdat gij moogt wit worden. Laat u wassen en wast u, opdat gij sneeuwwit moogt worden. “Doet de boosheid uwer handelingen van voor Mijn ogen weg. Laat af van kwaad te doen, leert goed te doen, zoekt het recht. Komt dan en laat ons samen rechten, zegt de Heere. Al waren uwe zonden als scharlaken, zij zullen worden als witte wol. Indien gij willig zijt en hoort, zo zult gij het goede des lands eten. Maar indien gij weigert en wederspanning zijt, zo zult gij van het zwaard gegeten worden; want de mond des Heeren heeft het gesproken.”